

Der kan jo nok tænkes Et og Andet, saasom Stenslagning til Veiene; og lignende Arbejder af den Slags ville nok blive satte i Gang alligevel uden dette Tilbud. Det Øvrige af den Del af Lovforslaget, som Flertallet bliver staaende ved, nemlig §§ 2—6, indeholder forskellige Bemyndigelser for Kommunalbestyrelser til at afholde Udgifterne til den frie Understøttelse uden Amtsrådets og Indenrigsministerens Samtykke, hvilken Bemyndigelse skal gjælde 3 à 4 Maaneder, nemlig til Mai 1887. Jeg kan heller ikke se, at det er noget særdeles Stort. Jeg betragter det endogsaa som billigt, at Kommunalbestyrelserne i det Hele taget fik denne Myndighed, og jeg kan ikke se, at der er noget Farligt i at give Kommunerne denne Myndighed; navnlig kan jeg ikke se, at der er, som der blev sagt, noget som helst Farligt i en Bestemmelse om at give denne Myndighed paa 4 Maaneder. Det, som er det Bæsteligste for mig, og som jeg forøvrigt ikke skal opholde mig meget ved i Dag, da jeg tidligere har talt derom, er Lovforslagets § 7. Det er Lovforslagets § 7, der efter mit Skjøn udelukkende er i Stand til hurtigt at give almindelig Hjælp og virksom Hjælp, og derfor maa jeg for mit Bedkommende holde paa denne Paragraf. Jeg kan ikke se, at der, som det blev udtalt, i denne Paragraf skulde ligge en Opmuntring for Kommunerne til at betræde en farlig Vej, gaa i en farlig Retning. Jeg synes tværtimod lige det Modsatte. Jeg synes, at i den Henseende er der baade i Dieblirket og i Almindelighed al mulig Grund til fra Statens Side at yde Kommunerne al mulig Opmuntring til at fremme den frivillige Fattigunderstøttelse og til at indstrænke den offentlige Fattigforsørgelse saa meget som muligt. Til disse saa Bemærkninger skal jeg indstrænke mig, og anbefale Lovforslaget, som det foreligger, til uforandret Vedtagelse.

Griffen: Den ærede Ordfører kom til at berøre et Punkt, som giver mig Anledning til at give et Par Ord. Det er jo bekendt, at frivillige Understøttelsesforeninger af forskjellig Art i Kjøbstæderne, og navnlig her i Kjøbenhavn, udfolde en stor Virksomhed, naar Vinteren og den arbejdsløse Tid indtræder, for at afhjælpe Nøden. Noget lignende finder ikke Sted paa Landet og kan vanskeligt gennemføres af den simple Grund, at medens i Byerne den One ikke spørger den Anden, hvad han har givet eller overhovedet tænker paa, om denne eller hin har givet Lidt eller Meget, forholder det sig noget anderledes paa Landet. Hindringen for at faae ret mange fri-

villige Ydelser frem, ligger i, at der altid findes Mænd og undertiden formuende Mænd, som ikke ville yde Bidrag til Sligt. Dette bevirker, at de, der forøvrigt have Hjerte til at yde Noget, trække sig tilbage, idet de sigte som saa: i sidste Instants faar min velhavende Nabo dog Fordel af min Godgjørenhed, jeg kan ikke udholde det, lad saa hellere Sogneraadet udskrive eller bevilge Midler. Denne Betragtningssmaade har gjort, at der da Tid efter anden bliver bevilget langt større Midler til de Fattiges Kasse end fra Begyndelsen af, og hvis dette Forslag vedtages, vil i alt Fald Sogneraadet for Tiden ikke være henvisst til at have Amtsrådets Indvilligelse til at bevilge saa mange Midler, det vil, til de Fattiges Kasse. Som sagt, de Fattiges Kasse faar større og større Betydning og flere og flere Midler at raade over, og det er netop det, der efter min Betragtning gjør, at dens Bestyrelse, der kun bestaar af 3 Medlemmer, er i høi Grad utilstrækkelig til at raade over disse Midler og til at uddele dem paa fyldestgjørende Maade. Jeg vil derfor, ligesom den ærede Ordfører, tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om der ikke maatte være Anledning til at gjøre Skridt til, at der kan indtræde Forandring i disse Forhold, saaledes at Bestyrelsen kan komme til at bestaa af et rundeligt Antal Medlemmer, i det Mindste 1 Medlem fra hvert, lad mig kalde det ved det Navn, som bruges paa Landet, Bylav. Først da vil det være muligt i alle Enteltheder at kjende Forholdene fuldt ud, og først da vil det være muligt, hvis Midlerne i de Fattiges Kasse slippe op, og bedre lykkes for det store Antal Mænd, der da ville have mere Mod til at sætte sig i Spidsen for den frivillige Indsamling, at staffe Noget tilveie. Derfor er det at jeg, ligesom den ærede Ordfører, henstiller til den høitærede Minister, om der ikke var Anledning til at gjøre Skridt til at foretage Forandring paa dette Omraade. — Hvad selve det foreliggende Forslag angaar, skal jeg for mit Bedkommende erklære, at jeg følger Flertallet, jeg kan ikke Andet end betragte den anden Vej, som en meget farlig Vej at komme ind paa, og som Folge deraf slutter jeg mig til Flertallet.

Finantsministeren (Estrup): Den Uenighed som viste sig at være til Stede i Fjor mellem de to Thing, og som jo iøvrigt er af ældre Dato, er jo atter traadt frem i Aar gennem Folkethingets Beslutning og det Forslag, som Landstingets Udvalgs Flertal har fulgt. Uenigheden dreier sig jo